

Sesedel sem se na stol in pokrili oči. Izmed prstov so kapale solze na prašne čevlje.

Ženska je prinesla čašo vina in kruha ter dejala zapovedujoče:

„Pa použijte, potem pa se spravite dalje!“

Planil sem iz hiše. Ne vem kod sem taval, zavedel sem se v gozdu, v tistem lepem našem gozdu za posestvom. Vrgel sem se na tla in jok, jokal kakor dete.

To je torej tvoja osveta, o dom! Kakor berača me podiš izpred praga, ker sem te nekdaj v slabi uri zapustil. Svoje mladostne moči, svojo zdravo srčno kri sem dal tujini. Vzela mi je vse, dala ničesar. Onemogel in bolan sem se vrnil k tebi, edinemu, ljubljenemu. In ti me odganjaš od sebe! Trd si, a pravičen. —

Rosno majsko jutro me je obsijalo na istem mestu. Strt in uničen sem tapljal skozi sveže duhteče smrečje. Berač! Brez doma! Ne, prosjačil ne bom, se je uprlo v meni.

Iznova sem šel v svet, starček. Hodil sem od vasi do vasi, popravljal uro, zdravil, svetoval. Zaslužil sem si črnega kruha in pest sena pod trudno glavo. Zašel sem tudi v vaše kraje. Vzljubil sem jih in tu ostal.

Pozna me devet farâ naokoli. Povsod me z veseljem sprejmo. Voljno se pokorim in čakam trenutka, ko odbije moja ura. Tedaj bom srečen.

* * *

Snežilo je še vedno tako tiho in enakomerno, ko je Fric končal povest svojega življenja, kakor bi ne bilo lepšega na svetu od belega zimskega dne in tople dolenjske peči. —

Vse belo!

Vse belo je, vse belo,
kar dohiti pogled. —
Otroci, hej, veselo
tja ven na gladki led!

Zaspano solnce gleda
na mrzlo, gladko plan,
zleti in spet poseda
ob cesti jata vrnan.

Popotnik čez stezice
pospišil je korak,
rad spel bi do vasice,
poprej ko pade mrak.

Skoz metež, mrak že bega,
lovi se, pada bolj,
v dreves vrhove sega
tam sred samotnih polj . .

Fran Žgur.